

Arrest

nr. 203 932 van 17 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 april 2018.

Gelet op de beschikking van 20 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient, in het kader van haar derde asielaanvraag, beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

In het kader van haar eerste asielaanvraag stelde de Dienst Vreemdelingenzaken de afstand van haar asielaanvraag vast aangezien zij geen gevolg had gegeven aan haar oproeping tot gehoor.

In het kader van haar tweede asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing, aangezien zij geen gevolg had gegeven aan de oproeping om haar asielmotieven toe te lichten op het Commissariaat-generaal en hier evenmin een geldige reden voor opgaf. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp het beroep bij arrest nr. X van 5 juli 2016.

2. Er dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Kosovo aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoekster niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Kosovo, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekster om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekster.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekster niet blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

5. De commissaris-generaal stelt onder andere vast dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar beweerde problematische verstandhouding met A. en haar (schoon)familie. Bijgevolg kan ook geen enkel geloof gehecht worden aan haar verklaring nergens terecht te kunnen in geval van een terugkeer naar Kosovo. Voorts stelt de commissaris-generaal vast dat, indien alsnog enig geloof kan gehecht worden aan haar beweerde moeilijkheden met M., zij geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat zij bij een terugkeer naar Kosovo in het geval van eventuele toekomstige problemen, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Haar neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie te kunnen weerleggen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Ze beperkt zich immers tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op zeer algemene wijze tegenspreken van enkele van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Uit de bestreden beslissing blijkt: "Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming, wat in casu niet het geval is. Gevraagd naar of u in Kosovo bescherming zou kunnen vragen bij de politie, antwoordt u enkel dat u dat niet weet aangezien u daar al een tijdje niet meer woont (CGVS p. 13). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet bij de Kosovaarse autoriteiten terecht zou kunnen bij eventuele problemen, temeer daar u nooit

problemen kende met de Kosovaarse autoriteiten (CGVS p. 7).” Verzoekster weerlegt noch ontkracht deze vaststellingen.

Met haar betoog dat: “Verwerende partij verwijst naar enkele posts op facebook, en dat bepaalde familieleden foto's 'leuk' zouden gevonden hebben. Het feit dat zij een foto leuk vinden, betekent niet dat zij verzoekende partij of haar dochter aanvaarden.”, weerlegt noch ontkracht verzoekster de vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent haar beweerde problematische verstandhouding met haar (schoon)familie: “Allereerst kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweerde problematische verstandhouding met A.(...), met uw familie en met uw schoonfamilie (in het bijzonder uw schoonzus). Zo verklaarde u in eerste instantie dat u geen contact meer had met uw ex-partner A.(...) R.(...) sinds enkele maanden na de geboorte van uw dochter R.(...) op 4 juni 2013 (CGVS p. 5). Pas na confrontatie met de Facebookpagina van A.(...) R.(...), waarop verschillende foto's/meldingen van jullie beiden gepost staan in zowel 2015, 2016 als 2017, gaf u toe dat u nog contact met hem heeft, maar dat hij u zei dat u niets over hem mocht vertellen (CGVS p. 13). Verder staan op de Facebookpagina van A.(...) talrijke oudere en recentere foto's van uw dochter R.(...) (zowel als baby, als peuter en als kleuter) en van A.(...) en R.(...) samen. Dit strookt geenszins met uw verklaringen dat hij R.(...) nooit wou als dochter, hij haar al niet meer gezien heeft sinds enkele maanden na haar geboorte en op geen enkele manier bij haar opvoeding betrokken is (CGVS p. 5). Ook uw bewering dat u geen enkel contact en een heel slechte relatie heeft met uw eigen familie (CGVS p. 8, 12) wordt tegengesproken door de verschillende Facebookpagina's van uw gezinsleden. Zo blijkt dat uw zus A.(...), uw zus F.(...), en uw broers K.(...) en F.(...) op verschillende van de door u onder de naam S.(...) S.(...) op Facebook geplaatste foto's reageerden. Uit deze reacties blijkt een duidelijke genegenheid ten opzichte van R.(...). Meer zelfs, uit zowel uw eigen Facebookpagina als die van uw broer K.(...), uw zus F.(...) en uw zus A.(...), blijkt dat zij u in februari/maart 2017 bezochten hier in België. Dit staat fel in contrast met uw verklaring dat u reeds sinds 2013 geen enkel contact meer met een van hen heeft (CGVS p. 4) en dat geen van uw familieleden ooit naar België kwam sinds u hier verblijft (CGVS p. 12). Niet alleen blijkt uit de Facebookpagina's van uw gezinsleden dat zij frequent met u contact hadden, ook zijn er verschillende interacties tussen hen en uw ex-partner A.(...) R.(...), waaruit blijkt dat zij bevriend zijn met elkaar op Facebook. Op de Facebookpagina van A.(...) was voorts een foto gepost van u, A.(...), uw dochter R.(...) en uw vader, allemaal samen op de grote markt in Brussel op 15 mei 2017. Dat uw vader niet voor u naar België kwam maar voor zaken (CGVS p. 15), kan bezwaarlijk volstaan ter rechtvaardiging van deze foto. Indien uw vader u en uw dochter werkelijk niet meer als zijn familie zou beschouwen, net vanwege uw relatie met A.(...), is het immers hoogst onwaarschijnlijk dat hij jullie allemaal samen in België zou ontmoeten. Tot slot blijkt dat ook A.(...)s zus F.(...) R.(...) verschillende foto's op uw Facebookpagina likete. Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten geen enkel geloof te kunnen hechten aan uw beweerde problematische verstandhouding met A.(...), met uw familie en uw schoonfamilie (in het bijzonder uw schoonzus). Bijgevolg kan ook geen enkel geloof gehecht aan uw verklaring nergens terecht te kunnen in geval van een terugkeer naar Kosovo.”

Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals naar (internet)artikelen omtrent corruptie in Kosovo, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

6. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 maart 2018, voert verzoekende partij aan dat haar asielrelaas niet als ongeloofwaardig kan bestempeld worden op basis van Facebook dat weinig te doen heeft met het werkelijke leven. Verzoekende partij stelt dat zij de realiteit heeft verteld en zij door haar familie niet zal aanvaard worden omdat zij een buitenechtelijk kind heeft. Verzoekende partij wijst erop dat zij een jonge alleenstaande vrouw is met een kind en dat zij geen bescherming kunnen krijgen van de autoriteiten.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek, doch ze slaagt er allerminst in een ander licht te werpen op de in de beschikking van 28 maart 2018 opgenomen grond.

4.3. In tegenstelling tot wat verzoekende partij op algemene voorhoudt, zetten de vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent haar Facebookprofiel en -pagina's en die van haar ex-partner A.R. en van enkele leden van haar familie en schoonfamilie, wel degelijk en op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het door haar geschetste relaas danig op de helling.

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt de grond in de beschikking waar in dit verband het volgende wordt opgemerkt: *“Met haar betoog dat: “Verwerende partij verwijst naar enkele posts op facebook, en dat bepaalde familieleden foto's 'leuk' zouden gevonden hebben. Het feit dat zij een foto leuk vinden, betekent niet dat zij verzoekende partij of haar dochter aanvaarden.”, weerlegt noch ontkracht verzoekster de vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent haar beweerde problematische verstandhouding met haar (schoon)familie: “Allereerst kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweerde problematische verstandhouding met A.(...), met uw familie en met uw schoonfamilie (in het bijzonder uw schoonzus). Zo verklaarde u in eerste instantie dat u geen contact meer had met uw ex-partner A.(...) R.(...) sinds enkele maanden na de geboorte van uw dochter R.(...) op 4 juni 2013 (CGVS p. 5). Pas na confrontatie met de Facebookpagina van A.(...) R.(...), waarop verschillende foto's/meldingen van jullie beiden gepost staan in zowel 2015, 2016 als 2017, gaf u toe dat u nog contact met hem heeft, maar dat hij u zei dat u niets over hem mocht vertellen (CGVS p. 13). Verder staan op de Facebookpagina van A.(...) talrijke oudere en recentere foto's van uw dochter R.(...) (zowel als baby, als peuter en als kleuter) en van A.(...) en R.(...) samen. Dit strookt geenszins met uw verklaringen dat hij R.(...) nooit wou als dochter, hij haar al niet meer gezien heeft sinds enkele maanden na haar geboorte en op geen enkele manier bij haar opvoeding betrokken is (CGVS p. 5). Ook uw bewering dat u geen enkel contact en een heel slechte relatie heeft met uw eigen familie (CGVS p. 8, 12) wordt tegengesproken door de verschillende Facebookpagina's van uw gezinsleden. Zo blijkt dat uw zus A.(...), uw zus F.(...), en uw broers K.(...) en F.(...) op verschillende van de door u onder de naam S.(...) S.(...) op Facebook geplaatste foto's reageerden. Uit deze reacties blijkt een duidelijke genegenheid ten opzichte van R.(...). Meer zelfs, uit zowel uw eigen Facebookpagina als die van uw broer K.(...), uw zus F.(...) en uw zus A.(...), blijkt dat zij u in februari/maart 2017 bezochten hier in België. Dit staat fel in contrast met uw verklaring dat u reeds sinds 2013 geen enkel contact meer met een van hen heeft (CGVS p. 4) en dat geen van uw familieleden ooit naar België kwam sinds u hier verblijft (CGVS p. 12). Niet alleen blijkt uit de Facebookpagina's van uw gezinsleden dat zij frequent met*

u contact hadden, ook zijn er verschillende interacties tussen hen en uw ex-partner A.(...) R.(...), waaruit blijkt dat zij bevriend zijn met elkaar op Facebook. Op de Facebookpagina van A.(...) was voorts een foto gepost van u, A.(...), uw dochter R.(...) en uw vader, allemaal samen op de grote markt in Brussel op 15 mei 2017. Dat uw vader niet voor u naar België kwam maar voor zaken (CGVS p. 15), kan bezwaarlijk volstaan ter rechtvaardiging van deze foto. Indien uw vader u en uw dochter werkelijk niet meer als zijn familie zou beschouwen, net vanwege uw relatie met A.(...), is het immers hoogst onwaarschijnlijk dat hij jullie allemaal samen in België zou ontmoeten. Tot slot blijkt dat ook A.(...)s zus F.(...) R.(...) verschillende foto's op uw Facebookpagina likete. Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten geen enkel geloof te kunnen hechten aan uw beweerde problematische verstandhouding met A.(...), met uw familie en uw schoonfamilie (in het bijzonder uw schoonzus). Bijgevolg kan ook geen enkel geloof gehecht aan uw verklaring nergens terecht te kunnen in geval van een terugkeer naar Kosovo."

De bewering van verzoekende partij dat Facebook weinig te doen heeft met het werkelijke leven, wijzigt niets aan voormelde concrete vaststellingen waaruit blijkt dat de door verzoekende partij voorgehouden houding van en verstandhouding met haar familie, schoonfamilie en ex-partner geenszins strookt met de informatie/gegevens op (hun) Facebook.

Het feit dat, zoals verzoekende partij betoogt, Facebook weinig te doen heeft met het werkelijke leven, en de sociaalnetwerksite de werkelijkheid soms verbloemt, wijzigt niets aan die concrete vaststaande zaken die zich blijken op Facebook (en de informatie dienaangaande van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier) wel degelijk in het werkelijke leven/de realiteit hebben voorgedaan. Zo blijkt o.a. dat verzoekende partij begin 2017 hier in België het bezoek kreeg van haar broer K. en haar zussen F. en A., dit geheel in strijd met haar verklaringen aan de commissaris-generaal dat ze sinds 2013 geen contact meer heeft met een van haar familieleden en dat geen van hen ooit naar België kwam sinds haar verblijf hier. Voorts blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier ook onder meer dat verzoekende partij op 15 mei 2017 samen met haar vader, haar ex-partner A.R. en hun dochtertje A. op de grote markt in Brussel samen voor een foto poseerden, dit geheel in contrast met haar verklaringen sinds 2013 geen contact meer te hebben met haar vader en met haar ex-partner A.R.. Voorts spreken de talrijke recente en minder recente foto's op Facebook waarop haar ex-partner A.R. met hun dochtertje R. staat afgebeeld, manifest verzoekende partij haar verklaringen tegen dat A.R. hun dochtertje niet meer zou hebben gezien sedert enkele maanden na haar geboorte. Verzoekende partij haar manifest leugenachtige en bedrieglijke verklaringen werpen een smet op de geloofwaardigheid van haar relaas en ondermijnen tevens haar algehele en algemene geloofwaardigheid.

4.4. Verzoekende partij toont hoe dan ook niet aan dat het haar met betrekking tot haar beweerde problemen met haar schoonbroer M., daargelaten de geloofwaardigheid hiervan, aan nationale bescherming vanwege de Kosovaarse autoriteiten ontbreekt.

Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele gegevens aan die afbreuk doen aan of een ander licht werpen op hetgeen in dit verband in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, met name:

"Indien alsnog enig geloof kan gehecht worden aan uw beweerde moeilijkheden met M.(...), dan dient vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u bij een terugkeer naar Kosovo in het geval van eventuele toekomstige problemen, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming, wat in casu niet het geval is. Gevraagd naar of u in Kosovo bescherming zou kunnen vragen bij de politie, antwoordt u enkel dat u dat niet weet aangezien u daar al een tijdje niet meer woont (CGVS p. 13). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet bij de Kosovaarse autoriteiten terecht zou kunnen bij eventuele problemen, temeer daar u nooit problemen kende met de Kosovaarse autoriteiten (CGVS p. 7). Daarenboven blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat in Kosovo maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De informatie maakt duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde

politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de Kosovaarse politie over het algemeen goed is. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale en internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo en dat kosteloze rechtshulp beschikbaar is. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.”

In de beschikking van 28 maart 2018 wordt dienaangaande opgemerkt:

“De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Uit de bestreden beslissing blijkt: “Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming, wat in casu niet het geval is. Gevraagd naar of u in Kosovo bescherming zou kunnen vragen bij de politie, antwoordt u enkel dat u dat niet weet aangezien u daar al een tijdje niet meer woont (CGVS p. 13). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet bij de Kosovaarse autoriteiten terecht zou kunnen bij eventuele problemen, temeer daar u nooit problemen kende met de Kosovaarse autoriteiten (CGVS p. 7).” Verzoekster weerlegt noch ontkracht deze vaststellingen.”

Het door verzoekende partij louter tegenspreken van voormelde vaststellingen, door op algemene wijze zonder enig bewijs te beweren dat ze geen bescherming kan krijgen van de Kosovaarse autoriteiten, vormt geen dienstig verweer en is geenszins van aard om hieraan afbreuk te doen. Het volstaat geenszins om op algemene, niet onderbouwde wijze te beweren dat het hem of haar in het land van herkomst met betrekking tot zijn/haar problemen aan nationale bescherming ontbeert, doch men dient dit *in concreto* aannemelijk te maken, waar verzoekende partij echter, nu zij louter blijft steken in algemene beweringen die ze op generlei wijze staft, geheel in gebreke blijft.

4.5. Verzoekende partij brengt derhalve, gelet op wat voorafgaat, geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 28 maart 2018 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS